

Jenny Han

P.S. Te mai iubesc și acum

Traducere din engleză de
Mihaela Doagă

Dragă Peter,

Mi-e dor de tine. Au trecut doar cinci zile, dar mi-e așa un dor de tine de parc-ar fi trecut cinci ani. Poate e din cauză că nu știu dacă aici s-a terminat tot, dacă vom mai sta vreodată de vorbă. Vreau să zic, sunt sigură c-o să ne mai salutăm când ne vedem la ora de chimie sau pe hol, dar o să mai fie vreodată cum a fost? Asta mă întristează. Aveam sentimentul că ție îți pot spune orice. Cred că asta simțeau și tu. Sper c-așa a fost.

Așa c-o să-ți spun orice chiar acum, până nu-mi pierd curajul. Ce s-a întâmplat între noi în jacuzzi m-a speriat. Știu că pentru tine a fost o zi obișnuită din viața lui Peter, dar pentru mine a însemnat mult mai mult și asta m-a speriat. Nu numai ce spunea lumea despre ce s-a întâmplat și despre mine, ci simplul faptul că s-au întâmplat lucrurile alea. Cât de ușor a fost, cât de mult mi-a plăcut. Am intrat în panică, m-am descărcat pe tine și îmi pare sincer rău pentru asta.

Și îmi pare rău că nu ți-am luat apărarea în fața lui Josh la petrecerea-recital. Ar fi trebuit s-o fac. Știu că îți datoram măcar atât. Îți datoram măcar atât și chiar mai mult. Tot nu-mi vine să cred că ai venit și c-ai adus fursecuri cu fructe confiate. Erai adorabil

cu puloverul ăla, apropo. Nu-ți zic asta doar ca să te linguşesc. Sunt sinceră.

Uneori îmi place așa mult de tine că nu mai pot. Crește ceva în mine, mă umple cu totul, mai să dea pe-afară. Îmi place așa mult de tine că nu știu ce să mă fac. Inima îmi bate așa tare când știu că urmează să te revăd. Și apoi, când te uiți la mine cum te uiți tu, mă simt cea mai norocoasă fată din lume.

Lucrurile pe care le-a spus Josh despre tine nu erau adevărate. Nu m-ai tras în jos. Din contră. M-ai făcut să ies din cochilie. Mi-ai dăruit prima mea poveste de dragoste, Peter. Te rog, n-o lăsa să se termine așa.

Cu drag,
Lara Jean

Kitty s-a plâns întruna toată dimineața și am o bănuială că și Margot, și tata sunt mahmuri după petrecerea de Anul Nou. Eu, în schimb? Văd numai inimioare dina-
intea ochilor și am o scrisoare în buzunarul de la haină, care parcă arde să iasă de-acolo.

În timp ce ne încălțăm, Kitty tot mai încearcă să se sustragă de la a se îmbrăca în *hanbok*¹ pentru vizita la mătușa Carrie și unchiul Victor.

— Uită-te și tu la mâneci! Îmi vin trei sferturi!

Pe un ton cam moale, tata spune:

— Așa și trebuie.

Kitty arată spre mine și Margot:

— Atunci lor de ce le vin bine? întrebă.

Bunica ni le-a cumpărat când a fost ultima dată în Coreea. *Hanbok*-ul lui Margot constă dintr-un sacou galben și o fustă verde-măr. Al meu e de un roz țipător, cu un sacou alb-bej și fundă lungă, ciclam, cu o broderie florală. Fusta e amplă, în cloș, și cade până-n pământ. Spre deosebire de-a lui Kitty, care-i ajunge fix până la glezne.

¹ Costum tradițional coreean, alcătuit din cămașă sau sacou și o fustă amplă, petrecută. (N.t.)

— Nu e vina noastră că ai crescut ca o pălugă, spun eu, făcându-mi de lucru cu funda.

Funda e cel mai greu de nimerit. A trebuit să mă uit de mai multe ori la un videoclip pe YouTube ca să mă prind cum se face, și tot arată șui și dezolant.

— Și fusta e prea scurtă, bombăne ea, ridicându-și poalele.

Adevărul e că lui Kitty nu-i place să se îmbrace în *hanbok* pentru că trebuie să mergi delicat și să ții fusta cu o mână, altfel se desface de tot.

— Toate verișoarele voastre or să se îmbrace așa și bunica o să se bucure să vă vadă, spune tata, masându-și tâmplele. Și cu asta am încheiat discuția.

În mașină Kitty repetă întruna „Detest Anul Nou“, tăindu-le cheful tuturor, dar nu și mie. Margot era deja cam fără chef pentru c-a trebuit să se trezească dis-de-diminează ca să se întoarcă la timp de la cabana prietenei ei. Mai e și problema posibilei mahmureli. Mie, în schimb, nu-mi poate tăia nimic cheful, pentru că nici măcar nu sunt în mașină cu ei. Sunt într-un cu totul alt loc, gândindu-mă la scrisoarea pe care i-am scris-o lui Peter, întrebându-mă dacă am pus destul suflet în ea, și cum și când să i-o dau, și ce va spune el și ce va însemna. Oare să i-o pun în cutia poștală? Să i-o las în dulăpior la școală? Oare, când îl voi revedea, îmi va zâmbi, o s-o dea pe glumă ca să risipească tensiunea? Sau o să se poarte ca și cum n-a văzut-o, ca să ne cruțe pe amândoi de stinghereală? Cred că varianta asta ar fi mai nasoală. Trebuie să-mi amintesc că, dincolo de toate, Peter e un tip cumsecade și de gașcă și, orice s-ar întâmpla, n-o să se poarte crud. Măcar de asta pot fi sigură.

— La ce te gândești așa concentrată? mă întrebă Kitty.

Aproape că n-o aud.

— Alo?

Închid ochii și mă fac c-am adormit, însă tot ce văd dinainte e chipul lui Peter. Nu știu ce vreau mai exact de la el, pentru ce mă simt pregătită — dacă e să avem o relație serioasă, ca între iubiți, sau dacă e ce-am avut înainte, ceva relaxat și câteva săruturi pe furate, sau dacă vreau ceva pe la mijloc —, dar știu că nu-mi pot scoate chipul lui de Frumușel din minte. Felul cum surâde când îmi spune numele, cum uneori efectiv uit să respir când e lângă mine.

Desigur, când ajungem la mătușa Carrie și unchiul Victor acasă, niciuna dintre verișoare nu e îmbrăcată în *hanbok* și Kitty se face practic vânătă la față, încercând să se abțină să nu țipe la tata. Eu și Margot ne uităm și noi cam chiorăș la el. Nu e extrem de comod să stai toată ziua în *hanbok*. Dar apoi bunica îmi zâmbeste cu un aer aprobator, ceea ce mă consolează.

În timp ce ne scoatem paltoanele la intrare și ne descălțăm, îi șoptesc lui Kitty:

— Poate că adulții or să ne dea mai mulți bani pentru că ne-am împopoțonat.

— Sunteți tare drăgălașe așa, fetelor, spune mătușa Carrie, îmbrățișându-ne. Haven n-a vrut să și-l pună pe-al ei!

Haven se uită la maică-sa, dându-și ochii peste cap.

— Îmi place cum te-ai tuns, îi spune lui Margot.

Sunt doar vreo câteva luni diferență între mine și Haven, dar ea se crede mult mai matură decât mine. Mereu încearcă să se bage în seamă cu Margot.

Mai întâi o rezolvăm cu plecăciunile. În cultura coreeană, faci câte o plecăciune în fața celor mai vârstnici

În ziua de Anul Nou și le urezi noroc în noul an, iar ei în schimb îți dau bani. Ordinea e de la cel mai în vârstă la cel mai tânăr, așa că persoana cea mai în vârstă dintre adulți, bunica, se așază prima pe canapea, și mătușa Carrie cu unchiul Victor fac primii plecăciuni, urmați de tata, până ajungem la Kitty, care e cea mai mică. Și când îi vine rândul tatei să se așeze pe canapea și să i se plece lumea dinainte, e o pernuță liberă pe canapea lângă el, cum a fost în fiecare an de la moartea mamei. Simt o durere în piept când îl văd stând singur acolo, zâmbind curajos și împărțind bancnote de zece dolari. Bunica mă privește cu subînțeles și știu că se gândește la același lucru. Când îmi vine rândul să mă plec în fața lui, îngenunchez, cu mâinile împreunate în dreptul frunții, și îmi promit că anul viitor n-o să-l mai văd stând singur pe canapea.

Primim zece dolari de la mătușa Carrie și unchiul Victor, zece de la tata, zece de la mătușa Min și unchiul Sam, care nu ne vin unchi și mătușă de fapt, ci veri de gradul doi (sau de gradul trei? Sunt verii mamei, oricum), și douăzeci de la bunica. N-am primit mai mulți bani pentru că ne-am îmbrăcat în *hanbok*-uri, dar, per total, avem un câștig bunicește. Anul trecut unchii și mătușile împărțeau doar câte cinci dolari de căciulă.

Apoi urmează supă cu turțițe de orez, pe care o mănânci ca să ai noroc. Mătușa Carrie a făcut și turțițe cu fasole ochi-negri și insistă să luăm măcar una, deși nimeni nu vrea. Gemenii, Harry și Leon — veri de-al treilea cu noi? Veri de gradul patru? —, refuză și supă, și turțițele cu fasole și mănâncă pui pané la televizor. Nu e destul loc la masa din sufragerie, așa că eu și Kitty mâncăm pe taburete pe blatul din bucătărie. Auzim râsetele generale de aici.

Când încep să mănânc supă, îmi pun o dorință. „Să se rezolve totul între mine și Peter, vă rog!”

— De ce mie mi se dă cel mai mic bol cu supă? mă întreabă Kitty șoptit.

— Pentru că ești cea mai micuță.

— De ce nu primim și noi un bol cu *kimchi*?¹

— Pentru că mătușa Carrie crede că nu ne place, pentru că suntem doar pe jumătate coreene.

— Du-te să ceri un pic, îmi șoptește.

Așa că mă conformez, pentru că și eu vreau niște kimchi.

Cât timp adulții își beau cafeaua, eu cu Margot și Haven urcăm în camera lui Haven, iar Kitty se ține și ea după noi. De obicei se duce să se joace cu gemenii, dar de data asta ia în brațe Yorkshire Terrier-ul mătușii Carrie, pe Smitty, și urcă după noi ca și cum ar face parte din grup.

Haven are postere cu formații indie rock pe pereți; majoritatea sunt trupe de care n-am auzit în viața mea. Le schimbă periodic. Acum are unul nou, în relief, cu Belle and Sebastian. E pe un material care seamănă cu denimul.

— Mișto poster, zic.

— Chiar mă pregăteam să-l schimb pe-ăla, face Haven. Ți-l dau dacă-l vrei.

— Nu-i nevoie, îi spun.

Știu că mi-l oferă ca să se simtă superioară, cum face de obicei.

¹ Specialitate coreeană din legume lăsate să fermenteze, cu diverse condimente. (N.t.)

— Îl iau eu, sare Kitty și, pentru o clipă, apare o undă de încruntare pe chipul lui Haven, dar Kitty deja dezlipeste posterul de pe perete. Mulțam, Haven!

Eu și Margot ne uităm una la alta și ne străduim să ne reținem zâmbetul. Haven nu prea a înghițit-o niciodată pe Kitty și sentimentul e absolut reciproc.

— Margot, ai fost la vreun concert de când ești în Scoția? o întreabă Haven.

Se trânteste pe pat și deschide laptopul.

— Nu prea, îi răspunde Margot. Am fost foarte prinsă cu școala.

Margot oricum nu prea se omoară după muzica live. Se uită la ceva pe telefon; fusta de la *hanbok* stă răsfirată ca un evantai în jurul ei. E singura dintre noi, fetele din familia Song, care a rămas complet îmbrăcată. Eu mi-am scos sacoul, așa c-am rămas doar în fustă și furou, iar Kitty și-a scos și sacoul, și fusta, așa c-a rămas în maiou și chiloși.

Mă așez pe pat, lângă Haven, ca să-mi arate poze din vacanța lor în Bermuda pe Instagram. În timp ce parcurge pagina, îi apare o poză din excursia de la schi. Haven e în Orchestra de Tineret din Charlottesville, așa că știe oameni de la mai multe școli, inclusiv de la cea la care merg eu.

Oftez involuntar când o văd — e o poză cu câțiva dintre noi, făcută în ultima dimineață în autocar. Peter ține un braț în jurul meu și-mi șoptește ceva la ureche. Mi-aș dori să-mi amintesc ce-mi spunea.

Surprinsă la culme, Haven își ridică privirea și exclamă:

— Oh, ia te uită, în poza aia ești tu, Lara Jean. De unde e?

— Din excursia pe care-am făcut-o cu școala, la schi.

— Tipul e iubitul tău? mă întrebă și-mi dau seama că e impresionată, chiar dacă încearcă s-o ascundă.

Mi-aș dori să spun „da”. Dar...

Kitty vine sprintar spre noi și se uită peste umerii noștri.

— Da, și e cel mai sexy tip pe care l-ai văzut în viața ta, Haven.

O spune ca pe o provocare. Margot, care citea ceva pe telefon, își ridică privirea și se hlizește.

— Mă rog, nu e chiar așa, o dau eu cotită.

Vreau să zic, e cel mai sexy tip pe care l-am văzut eu în viața mea, dar nu știu ce fel de colegi are Haven la școală.

— Nu, Kitty are dreptate, chiar e sexy, recunoaște Haven. Zău, cum ai reușit să pui mâna pe el? Fără supărare. Doar că aveam impresia că tu ești genul care nu iese cu băieți.

Mă încrunt intrigată. Genul care nu iese cu băieți? Cum o fi ăla? O ciupercuță care stă acasă, într-o cameră semi-întunecată, așteptând să crească mușchi pe ea?

— Lara Jean iese foarte des cu băieți, intervine Margot ca o soră bună.

Mă îmbujorez. Nu ies niciodată cu băieți, Peter abia dacă poate fi pus la socoteală, dar mă bucur de minciuna lui Margot.

— Cum îl cheamă? mă întreabă Haven.

— Peter. Peter Kavinsky.

Simplul act de a-i rosti numele e ca o plăcere pe care o retrăiești, un lucru pe care îl savurezi, ca o bucătică de ciocolată care mi se topește în gură.

— Ohh, face ea. Aveam impresia că e cu blonda aia frumusică. Oare cum o chema? Jenna? Nu erați voi cele mai bune prietene când erați mici?

Simt o strângere de inimă.

— O cheamă Genevieve. Am fost prietene, dar nu mai suntem. Iar ea și Peter s-au despărțit de ceva vreme.

— Așadar, de când sunteți tu și Peter împreună? mă întrebă Haven.

Mă privește circumspect, de parcă m-ar crede în proporție de 90%, dar tot ar mai fi un 10% săcâitor care are ceva îndoieli.

— Am început să ieșim împreună prin septembrie.

Măcar partea asta e adevărată.

— Momentan nu suntem împreună, am făcut o pauză, gen... Dar eu sunt... optimistă.

Kitty mă împunge în obraz cu degetul mic, lăsând o gropiță.

— Zâmbești, zice, zâmbind și ea.

Se cuibărește în mine.

— Să te împaci azi cu el, bine? Vreau să vină înapoi.

— Nu-i așa ușor, spun, deși ar putea, oare, să fie?

— Ba sigur că e. Îi place și-acum foarte mult de tine — spune-i pur și simplu că-ți place și ție de el și, bum! V-ați împăcat și va fi ca și cum nu l-ai fi dat vreodată pe ușă afară.

Haven face ochii și mai mari.

— Lara Jean, tu te-ai despărțit de *el*?

— Frate, e chiar așa de greu de crezut?

O privesc cu ochii îngustați, iar Haven deschide gura, apoi se gândește mai bine și-o închide la loc.

Se mai uită o dată la poza lui Peter. Apoi se ridică să se ducă la baie și, chiar când închide ușa, zice:

— Tot ce pot să zic e că, dacă tipul ăla ar fi iubitul meu, eu, una, nu l-aș mai lăsa să-mi scape.

Mă furnică tot corpul când spune asta.

Odinioară am gândit fix același lucru legat de Josh și iată-mă acum: parc-au trecut un milion de ani de-atunci și el e doar o amintire. Nu vreau să se întâmple așa și cu Peter. Senzația aia că tot ce-ai simțit cândva e acum așa departe, încât, chiar dacă încerci din răputeri, de-abia dacă îți mai amintești chipul lui când închizi ochii. Orice s-ar întâmpla, vreau să-mi amintesc întotdeauna chipul lui.

Când se face ora să plecăm, îmi iau paltonul pe mine și-mi cade din buzunar scrisoarea pentru Peter. Margot o ridică de jos.

— Altă scrisoare?

Mă înroșesc. Spun dintr-o răsuflare:

— Încă nu m-am hotărât dacă să i-o dau direct, să i-o las în cutia poștală sau să i-o trimit efectiv prin poștă? Sau față în față? Gogo, tu ce zici?

— Ar trebui să stai pur și simplu de vorbă cu el, spune Margot. Du-te chiar acum. Te lasă tata acolo. Te duci la el acasă, îi dai scrisoarea și apoi vezi ce zice.

Inima începe să-mi bată de să-mi spargă pieptul la gândul ăsta. Chiar acum? Să mă duc pur și simplu la el, fără să sun înainte, fără niciun plan?

— Nu știu, încerc s-o dau cotită. Cred c-ar trebui să mă gândesc mai bine.

Margot dă să-mi răspundă, dar Kitty apare în spatele nostru și zice:

— Ajunge cu scrisorile! Du-te să-l recucerești.

— Nu amâna până e prea târziu, spune Margot și știu că nu se referă doar la mine și Peter.

Am evitat subiectul Josh din cauza a tot ceea ce s-a întâmplat între noi. Vreau să zic, Margot m-a iertat, dar

n-are rost să tulbur apele. Așa că, în ultimele câteva zile, am încercat s-o încurajez fără să zic nimic, sperând că va fi de-ajuns. Dar Margot o să plece din nou în Scoția în mai puțin de-o săptămână. Și ideea c-ar putea să plece fără măcar să vorbească cu Josh mă roade. Suntem cu toții prieteni de atâta timp. Știu că eu și Josh o să ne împăcăm, pentru că suntem vecini și așa se întâmplă cu oamenii pe care-i vezi des. Supărările trec, aproape de la sine. Dar n-o să fie la fel pentru Margot și Josh, dacă ea e plecată așa departe. Dacă nu stau de vorbă acum, crusta care acoperă rana se va întări cu timpul, se va osifica, și apoi vor fi ca doi străini care nu s-au iubit niciodată, ceea ce e cel mai trist gând cu putință.

În timp ce Kitty se încălță, îi șoptesc lui Margot:

— Dacă eu mă duc să vorbesc cu Peter, ar trebui să vorbești și tu cu Josh. Nu pleca înapoi în Scoția fără să dregi lucrurile cu el.

— Vedem noi, spune, dar văd străfulgerarea de speranță din ochii ei, ceea ce mă însuflețește și pe mine.

2

Margot și Kitty au ațipit amândouă pe bancheta din spate. Kitty doarme cu capul în poala lui Margot; Margot doarme cu capul lăsat pe spate și gura larg deschisă. Tata ascultă NPR¹ cu o undă de zâmbet pe față. Toți sunt așa liniștiți, în timp ce mie îmi bate inima nebunește de emoție, gândindu-mă la ceea ce urmează să fac.

O s-o fac chiar acum, chiar în seara asta. Înainte să înceapă școala, înainte ca lucrurile să reentre în normal, înainte ca povestea dintre mine și Peter să devină doar o amintire. Cum se întâmplă cu globurile cu zăpadă, le scuturi și, pentru o clipă, totul se răstoarnă și sclipește și e o feerie — dar apoi totul se așază și revine la normal. Lucrurile tind să-și reentre în matcă. Eu nu pot să revin la normal.

Programez lucrurile astfel încât să fim doar la o intersecție distanță de cartierul lui Peter când îl rog pe tata să mă lase acolo. Probabil că simte hotărârea din glasul meu, faptul că e imperios *necesar*, pentru că nu mă întrebă nimic, doar încuviințează.

¹ National Public Radio, rețea ce include 900 de posturi publice de radio din Statele Unite. (N.t.)